

S. H. Ternovskaya

NICOLAI TVLP II
 AMSTELREDAMENSIS
 OBSERVATIONES
 MEDICÆ.
*Editio nova, libro quarto
 auctior, et sparsim multis
 in locis emendatior.*

LUGDUNI BATAVORUM
 SUMPTIBUS SOCIETATIS.
 M. D. CC. XVI.

HISTORIA
INFANTIS
MONSTROSI

A

VIRO CELEBERRIMO

D. MICHAELE HEILAND

Profess. Giffense

Anno cId Id c Lxxvi.

PROPOSITA

Nunc primum hîc edita.

8810-3 in

MONSTRI
HASSIACI
DISQUISITIO MEDICA
PRÆLOQUIUM.

Uod non ita pridem in Theatro Ana-
tomico Spectatorum & ordine &
numero illustrium oculis obtulimus
Monstrum; Idem nunc penitio-
re men-
tis acie perlustrandum in Cathedram sistere Me-
dicam animi fert lubentia. Cæterum in limine
nobis adhuc constitutis forsitan non incongrue
quis oggeret: Nos quoque hac ipsa Tractatione
Orbi erudito novum denuo obtrufuros Mon-
strum, dum foetum parturimus Medicis plane
dissimilem, neque ulla ratione cum iis conve-
nientem, quin potius omnimode alienum. Quid
enim Medico cum Monstris? Certe cum ea u-
tero in iis quæ secundum naturam ipsi compe-
tunt actionibus neutiquam sint impedimento,
neque ineptitudo aliqua in operationibus natura-
libus obeundis exin concilietur eidem, utut illi
tanquam parti affectæ inhæreant, matricique sint
inclusa; Ejus neque Morborum titulo, neque
etiam Causarum morbificarum nomine dignari
merebuntur. Quin & quamvis inter res præter

naturam homini obvenientes essent referenda; Attamen cum nullis signis, nullis indiciis sui præsentiam manifestent, curam eorum ceu rerum ignotarum nequaquam gerent Medici. Hinc & iidem hisce rationibus moti, de Partu vitioso tractantes, hanc de Monstris, Partibus & Conceptibus sine dubio etiam vitiosis, materiam data opera præterierunt, prout illud testatur *Hier. Mercurialis l. 1. de Morb. Mulier. c. 3.* Verum enim vero hæc modo allata tanti non æstimamus, ut à semel cœpto tramite nos dimoveri patiamur. Quanquam enim Monstrum utero nec sit morbus, nec causæ morbificæ peculiaris naturam induat, atque sic, ad uterum respectu habito, neque Medicam poscat manum, neque etiam certis egeat signis. Est tamen in proprio corpore, Medici quod imploret opem, quodque ob vitiosam compositionem sensibus est manifestum. Et licet malum hoc tantum non semper supra artem sit positum, Medici tamen est in causas illius inquirere, quo præcaveat, ne iterato vitiosus procreetur foetus. Sed & ex accuratiore pariter & intimiore monstrorum corporum inspectione, in penitiorem rerum ad Artem nostram pertinentium cognitionem devenire Medicos quandoque posse, ex infra dicendis patescet. Id quod pensitantes proxime elapso ut & moderno seculo Medicorum nonnulli, solis Veterum vesti-

vestigiis inhærere noluerunt , sed plus ultra ten-
 dentes partim Historiam recensendo , partim in
 specialem naturam causasque inquirendo Mon-
 strorum humanorum præprimis, doctrinam per-
 tractare nulli dubitarunt. Ex quorum numero
 sunt *Ambr. Paræus peculiari tractatu, Job. Georg.*
Schenkius itidem peculiari opusculo. Franc. Valle-
riola l. 1. loc. Comm. c. 18. Hier. Capiuaccius l. 4.
præct. Med. cap. 6. Job. Langius l. 2. Epist. Med. 8.
Duncanus Liddelius l. 3. Art. Med. c. 14. Rod. à
Castro l. 3. de Morb. Mul. c. 6. Dan. Sennertus l. 4.
præct. Med. part. 2. sect. 4. cap. 7. & 10. Greg.
Horstius part. 2. l. 1. obs. 34. Job. Riolanus pecu-
liari disputatione Opusculis ejus Anatomicis inser-
ta. Nic. Tulpius l. 3. obs. Mcd. c. 37. & seq. Thom.
Bartholinus in Observationibus suis Anatomicis
rarioribus passim, & alii quos recenset Matth.
Moronus in directorio Medico Practico proxime
elapso anno à Seb. Schæffero auctius edito hoc ti-
tulo. Quin etiam veteres Medicos ad unum omnes
 à Monstrorum doctrina non plane abhorruis-
 se, sed illorum nonnullos naturam eorum inda-
 gasse, vel unus *Galenus* aut quicumque tandem
 fuerit *Autor libri Definitionum Medicarum Galeni*
 operibus inserti, satis evincit. Idem quoque ap-
 paret ex libro inter Spurios *Galeni* relato, cui ti-
 tulus *Historia Philosophica*. Unde liquet supra
 laudatum *Mercurialem* præter causam injuriam

in Veteres pariter ac sui seculi Medicos loc. cit. fuisse, gratisque insimulasse eos neglectæ penitus in suis scriptis hujus materiæ. Cum itaque tot tantosque Viros hic duces & autores habeamus, veniam utique merebimur, si illos præeuntes sequemur, atque, quæ circa Monstrum nostrum Hassiacum observavimus à Lege naturæ aliena, Orbi erudito proponemus, adjectis iis quæ circa Causas illius & nonnulla alia meditati sumus. Et ipsi illi Magnates tutos quoque nos præstabunt vel sola sua autoritate adversus *Plat. qui l. 5. de leg.* ne publice monstra enutrientur severe vetuit; Nec non contra *Aristot. qui l. 7. Polit. c. 16.* omnem alimoniam plane Iphis denegavit; Vel vero hoc nomine quod in publicum simus producturi nostrum hoc Monstrum, non ut illud foveamus, vel ad similis generationem Naturam invitemus, sed potius ut de causis illius certiores redditi, tales Naturæ errores devitare discamus, atque præterea ex iis quæ notatu digniora observata sunt, & manifesta comparuerunt, in abstrusiorum notitiam devenire possimus. Ne autem confusè & sine ordine hinc inde vagemur, præsentem hunc nostrum Discursum in tria dispescemus Capita, quorum Primum Historiam Anatomicam omnium atque singularum Partium, earum maxime quæ à sueta Naturæ norma declinarunt, recensabit. Secundum in Causas earum

rum tam Internas, quam Externas inquiret: Tertium aliqua hinc promanantia Porismata tradet, eaque enucleanda proponet.

C A P U T I.

Die 15 Martii 1664. nascitur in pago *Ulf* prope *Niddam* in *Wedderavia* sito Patre *Johanne Eysern* viginti quinque circiter annoru n ejusque uxore primipara ejusdem feré ætatis ob paucitatem sanguinis, aliaque signa relata ad frigidum & siccum tendente temperamento, octavo post factam conceptionem mense Infans magnitudinis ulnæ dimidiæ, uno Capite, unico trunco, sed quatuor brachiis totidemque cruribus præditus. Caput in calva, capillis atris, digiti articulum circiter longis hirsutum, mole insignè, prominentiis in utroque latere conspicue protuberantibus. Facies anterior glabra, quoad suas partes sic satis concinna, nisi quod aures externæ antrosum versus essent nonnihil depressæ. Huic faciei quæ opponebatur Capitis regio, & ipsa quoque ad planitiem aliqualem subsidens, capillis non ita spissis ornabatur, circa flexuram priori jugulo è diametro oppositam binas exhibens auriculas sibi mutuo oppositas, ita ut helices quidem exteriora, tragi verò interiora respicerent, missis deorsum lobis utrisque. Ad latitudinem digiti transversa superiora versus observabatur oculus, cum

sua palpebra dextra & sinistra. Dextra inquam & sinistra. Efformabant enim ambæ, cætera debite efformatæ, rimam in longitudinem protensam, ita ut alter angulorum, major videlicet, deorsum vergeret, alter verò sursum spectaret. Huic supereminebat exigua distantia exilis quædam verruca pensilis. Inter hanc quasi faciem & oppositam veram interjecta duo occipitia, quibus substratæ diversæ duæ spinæ dorsi, quarum quævis terminabat ad suum os sacrum clunibus hinc inde stipatum. Porro & quælibet facies subjecto suo gaudebat pectore, nec non hoc subsequente abdomine. Atque sic truncus hic ex duobus quasi coagmentatus, unica eaque continua tegebatur cute, nisi quod infra cartilagineam ensiformem utramque retrocedens, cum musculis abdominis admodum exilibus cutis versus dorsum, nudum ostenderet peritonæum, ad cuius superficiem repebant vasa umbilicalia, à minus curiosa obstetrice, vel ruptura vel sectione profundius à corpore divisa. Nul- lum in abdomine evidens signum differentis sexus, sed ad utramque saltim pubis regionem, leviusculæ aliquæ protuberantiæ externa uteri labia ruditer exprimebant; in altero præterea perinæo foramen quoddam, stylum mediocrem admittens, cunnum quodammodo repræsentabat. Clunes inter, instar cicatricum aliquarum vestigia quædam foraminibus destituta, podices exprimebant. Ex-

tra truncum suo quilibet loco propendebant artus, bene formati, exceptis pedibus qui circa malleolos interiora versus distorquebantur. Brachia verò ad summum humerum nigris pilis aliquo modo vestita. Ungues ubivis perfecti.

Peritonæo aperto mox in conspectum sese offerebant viscera; Epata nimirum bina, totidemque Lienes. Epata singulo inserta erat sua Vena umbilicalis loco debito; quemadmodum & arteriarum Umbilicalium insertio in iliacas erat consuetæ similis. Quodlibet Epata sua gaudebat Cysti fellea, familiari humore referta. Locus in Hypochondriis naturalis, ob magnitudinem tamen, locique angustiam umbilicalem simul regionem occupabant. Magnitudo diversa & Jecinorum & Lienum, ita ut majori Epata qui appositus erat Lien minor esset altero qui minori Epata ad latus sinistrum adstabat. Quaterna hæc viscera vasis suis debite donata, medium complectebantur Ventriculum unicum, eumque angustiolem, cui substratum Pancreas itidem unicum, aliudque satis exile, affixum tenuissima membrana fundo ventriculi subnexa, Omentum mentiente. Continua ventriculo Intestina, excrementis fere destituta, brevissima, utpote quæ ne quidem longitudinem corpusculi exæquabant; unico anfractu ad inferiora ducebantur ad pelvim alteram, ubi sine nexu cum partibus vicinis hiabant. In ipsa vero pelvi intestinorum con-

glomerati gyri, vix tamen longitudinem digiti æquantium hærebant, sine perceptibili itidem connexionione cum superioribus.

Crassorum & tenuium differentia minus conspicua. Nexuseorum cum mesenterio tenuissimo. Renes in altero quidem corpore bini, loco naturali siti, succenturiatis suis renibus substrati, secundum leges naturæ rite efformati, deorsum ad pelvim mittentes ureteres, desinentes in substantiam quandam carnosam membrana constantem, magnitudine pisi oblongati, mucilaginem aliquam candidantem in sua cavitate continentem, quam aperta eructabat: Vesicæ urinariæ respondere eam diceres, cum & ad illius fundum urachi vestigium appositum observaretur. In altero vero corpore unicus saltem ren, isque dexter cum suo succenturiato quoad omnia perfectus, itidem emittens ureterem inferiora versus, qui prope pelvim quadantenus in aliquam cavitatem ichorem serosum continentem, expandebatur, atque desinebat in corpus exangue ad instar alicujus verrucæ, manifesta cavitate destitutum. Sinister Ren deficiebat, ejusque locum occupaverat succenturiatus justo nonnihil major, vasis ex utroque trunco gaudens. Vasorum spermaticorum nullum vestigium, hinc neque reliquæ partes Generationi inservientes conspiciebantur, nisi quod in altero corpore caruncula quædam ad modum verrucæ pensilis, cir-

ca regionem pubis deprehenderetur, ad quam terminabat foramen, ad Perinæum alterum superius descriptum, atque sic uterum aliquem mentiri videbatur. Diaphragmate unum quidem corpus cingebatur, alterum vero eodem distituebatur.

Thorax cavitate unica, duobus sternis, duobus dorsis diametraliter sibi oppositis, atque his ipsis interjectis quatuor costarum seriebus efformatus, duplex continebat Cor, majus alterum, alterum minus; Quodlibet suam accipiens Venam cavam à sibi substrato epate; Quodlibet propria gaudens Arteria aorta, quarum trunci ascendentes seorsum, nulla intercedente combinatione colulum petebant utrumque. Descendentes utriusque aortæ trunci, postquam sese mutuo excepissent, in duos dispersebantur ramos, inferioribus partibus sanguinem à cordibus deferentes Reliqua utriusque cordis structura naturali examissim conformis. Quin & quodlibet cor propriis circumvallatum erat Pulmonibus in duas partes more solito divisis, quarum quælibet in tres destincta erat lobos, atque de cætero rite erant illi efformati, nisi quod majus qui cingebant Cor lobis essent oblongioribus, iisq; manifesto & profundius divisis.

Larynges duos duplici Arteriæ asperæ superpositos, glandulosa Thymi corpora duo, eaque non contemnendæ quantitatis stipabant, ad jugulum
sita,

sita, suaque mole thoracis cavitatem occupantia, definitia vero ad latera faucium. Iisdem laryngibus imminabat utrinque uvula ab extremo palato propendens. Inter ambos larynges ferebatur Oesophagus, cui iidem ad latus dextrum atque sinistrum erant appositi.

Ad regionem auricularum posteriorum incisione facta, retro fauces exigua quædam cavitas occurrebat, in quam meatus auricularum dictarum in principio quidem divisi, mox tamen in unum coeuntes desisse videbantur. Continebat illa Linguam substantia alteri similem, magnitudine vero & figura admodum differentem; pisum enim majus ea exprimebat; Cui tamen os Hyoides proportionem quantitati linguæ respondens substernebatur. Oculi ad unum omnes una cum palpebris rite efformati, nisi quod posterioris musculus nulla observato digna pinguedo interjecta. Sed & ejusdem nervus opticus ad latus dextrum deorsum versus vergebat.

Cerebri conformationem deprehendere non licuit, ob summam ejus flacciditatem, & jam incipientem corruptionem, nisi quod duplex observaretur glandula pituitaria, foramen occupans, quod à binis ossibus Cunei formibus, osseque Cribriformi constituebatur, faucibus fere imminens. Duplex nervorum principium fuisse ex duplicitate spinalis medullæ facile colligitur. Num vero &

Cerebellum duplex fuerit, non potuit observari.

Ossea compages, nonnullas quoque exhibuit singulares observationes præsertim circa caput, ubi latera apposita, Bregmatis ossa, naturali modo se habebant, nisi quod protenderent magis ad utrumque latus extrorsum, ibique dextrorsum pariter & sinistrorsum, ad fundum cranii cum duobus ossibus Occipitis necebantur, versus anteriora vero cum Temporibus ossibus, quæ & ipsa ad anteriora nonnihil deorsum declinabant. A Bregmate porrò eadem Syncipitis ossa, recto tramite in utroque latere ad angulum usq; superiorem utriusque futuræ Lambdoidæ jungentur, cum aliis itidem Syncipitis ossibus, ad posteriora spectantibus, quæ & ipsa necebantur iisdem ossibus Occipitis, ab altero latere inferius, superius vero atque è diametro ferè ossium frontaliū suscipiebant unicum os, ad bregmatis regionem pollicem transversum latum, aut inferiora versus nonnihil angustatum. Tribus hisce ossibus nonnihil depressis, subjectum erat aliud os, ossi petroso forsā respondens, figura ad triangularem accedens, cuius longius latus superiora spectabat, coarctando sese inferiora versus ad meatus usque auricularum appositarum, quæ utut membranaceæ inferiorem angulum quasi difsecabant. Idem os in medio fere sui exhibebat processum exilem styliformem, sursum versus tendentem: Huic ossi una cum duobus

bus syncipitis & uno frontis osse, insculpta erat oculi posterioris orbita, à supernis deorsum ad interiora vergens. Ossa duo Cuneiformia ad interiora porrecta, cum osse Cribriformi foramen rotundum ad magnitudinem pisi minoris constituebant, vertici diametraliter oppositum. Cuneiformium ossium alterum quidem processibus Pterygoidibus gaudebat, alterum iisdem destituebatur. Os Cribriforme unum, quemadmodum & utriusque Maxillæ ossa singula. Reliqua vero ossa substrata Capiti ad unum omnia duplicia, Spina dorsali duplex sibi opposita. Utriusque porro spinæ Vertebra prima destituebatur portione sui corporis, quod à tuberculo sinuato occiput suscipiente, hinc quidem sinistro, illuc vero dextro ad posteriora dirigitur; atque sic neutra integrum constituebat circulum. Thoracis vertebræ in altero quidem corpore numerabantur undecim, in altero duodecim. Lumbalium vertebrarum ultima insigni foramine patebat, ipsius processu spinoso dihiscente. Quemadmodum & iidem ossis Sacri processus ample distabant, ita ut medulla spinalis huc terminans, desinebat in abscessum aliquem sanguine ichoroso perfusum. Ossa pubis & ipsa in utroque sceleto ad latitudinem digiti minimi transversa hiabant. Costarum prima & secunda dextra unius corporis in medio sui per coalitum junctæ, utrisque tamen extremitatibus separatis,

& hinc quidem vertebris suis, illinc vero Sterno nexis. Costæ trium serierum undenæ: Quarta vero lateris sinistri duodenæ. Sternum utrumque cartilagineum, excepto unico officulo prope jugulum, quod in altero quidem lentis, in altero vero sesami seminis magnitudinem exæquabat.

C A P U T I I.

Historiam Anatomicam sic satis abunde recensuimus. Ulterius nunc progrediendum erit, atque indagandum, quibus Causis monstrosa hæcce efformatio accepta ferenda sit. Non enim in exactam alicujus rei notitiam devenire datur, absque Causarum adminiculo, quandoquidem scire est rem per Causas cognoscere. Frustra autem accuratam eamque generalem de Monstris doctrinam quis à nobis hic expectabit; Alienus est hic labor à nostro scopo, quin &, nisi ad hominem restringeretur idem, à foro Medico esset nonnihil remotior. Quapropter nolumus prolixiores esse in adducenda Etymologia, in proponenda Synonymia, atque enodanda differentia quam communiter volunt inter Monstra, Prodigia, Ostenta atque Pottenta. Nominalibus hisce qui delectatur, adeat *Etymologicum Opus Posthumum Joh. Gerardi Vossii* p. 327. sub tit. *Monstrum*. Neque etiam pluribus discutiemus, num illa saltem Monstrorum nomine veniant, quæ aliena genitura,

tura, vel specie diverforum animalium feminibus genita sunt, neque ullius certi Animantis formam externam gerunt, atque planè degenerant ab entientis Matris natura? An vero & Illa Monstra sint appellanda, quæ ex efformationis in utero factæ vitio Morbos patiuntur Compositionis enormes? Quemadmodum hoc discrimen suppeditat *Arist. l. 4. de Gener. Anim. cap. 3. sub finem*; Qui & utrumque partum Monstri nomine insigniendum esse concludit, cui sententiæ elegantiores subscribunt, eamque approbant. Cæterum quo feliciter in investigandis præsentis nostri Monstri Causis progredi possimus, fundamenti quasi loco præsupponimus, Naturam non unum, sed duplicem hic intendisse foetum, adeoque Gemellos Gemellasve distinctas in lucem produxisse Matrem, nisi fuisset præpedita. Duplicitatem hanc ostendunt stamina totius molis corporeæ, ossea nimirum compages ad amissim duplex, solum si excipias Caput, in quo tamen & plura ossa duplicia occurrere ex Historia superius recensita constat. Ostendunt eandem extremi Artus exacte duplices; Ostendunt Musculi tantum non per universum monstrosum, hujus Corporis habitum duplicato dispersi; Ostendunt Viscera Abdominis principaliora itidem duplicia; Quam maximè verò Vitæ Principium duplex, Corda videlicet bina curiosissime non modo secundum omnes particulas effor-

efformata, sed & necessariis suis flabellis, Pulmonibus rite fabricatis studiosissime stipata, de eadem duplicitate indubitanter loquuntur. Quod si quis contra *Philosophum* malit cum *Galeno* Animam radicaliter in Cerebro collocare, nec ille habebit, cur de Gemellis procreandis ambigat, præfertim si cum *Cassparo* & *Thoma Bartholinis* & qui Ipsos sequuntur, Ventriculum quartum, ob officium Nobilem Iphis dictum, Officinam Spirituum Animalium asseruerit: Nam & hunc duplicem in hoc nostro subjecto fuisse ex duplici Spinali Medulla, duplicique Principio Nervorum, satis longè à se distantibus & quasi è diametro oppositis, haut difficulter colligere licet. Hisce ita breviter, pro rei tamen exigentia sufficienter præmissis, ulterius pergendum, atque videntum, ad quænam Morborum genera hic declinaverit *Formatrix*. Scilicet *Essentiam Monstruosi Partus*, modo non à diversis specie Animantibus inter se mixtis fuerit productus, in enormi aliquo atque insigniter vitioso Compositionis Morbo consistere aliunde constat. Quod si ergo historiam in principio relatam penitiorè intueamur oculo, non unos Morbos hoc in Subjecto ultro deprehendemus. Et initio quidem morbos in Numero deficiente ad *Monstruosum huncce Partum*, plurimum contulisse ex Relatione superiore apparet. Nam & in Capite præter *Ossa Cranii*

non exacte pro utroque Foetu sufficientia, deesse observabatur, pro altero quidem Gelmellorum, utraque Maxilla tam Superior, quam Inferior, alter Oculorum, Instrumenta Auditus Interna, Olfactus organa. Medium atque Inferiorem Ventres, utriusque quidem costas quasdam, alterius vero desiderarasse Diaphragma, Ventriculum cum Oesophago & annexis Intestinis, nec non substrato Pancreate, ut & Intestina connectente Mesenterio, Renem sinistrum quin & utrumque Foetum & Vesicæ Urinariæ, & Partium Generationi dicatarum defectu laborasse, ex superiori relatione notum est. Illa ipsa insuper relatio itidem edocet, Intestina cum Ventriculo præsentia, Pancreas quoque & Mesenterium, nec non alteram linguam, imo univfersum pene Corpus, & singula membra Imminutæ Magnitudinis Morbis vitiata fuisse. Præterea cum Gemella illa Corpora quæ sejuncta esse decebat, præter naturam coaluerint, hinc aliud Morborum genus quod est Connexionis denuo occurrit. Ad quam Classsem lege contrarietatis referenda Musculorum Abdominis, Ossium Pubis, ut & Sacrorum dehiscencia. Pedes ad Malleolos distorti, & ad interiora incurvati, Morbos Figuræ vitiosæ præsto fuisse edocent. Situm demum mutatum Auriculæ demonstrant ad jugulum locatæ. Atque sic quinque potissimum Morborum dif-

dissimilariū species miſella hæcce Corpufcula
 in tam difforme redegerunt portentum : Morbito.
 Numeri deficientis, magnitudinis imminutæ, Fi-
 guræ, Situs & Connexionis, in quorum Cauſas
 nunc accuratius erit inquirendum. Utut verò
 ſuperius præoccupando monuerimus, à nobis
 non eſſe expectandam generalem de Monſtris
 tractationem; Non poſſumus tamen non pau-
 cis generales Monſtrorum cauſas præmittere; Via
 etenim, alias ſalebrosa ſatis, multisque obſita
 vapribus hac ratione complanabitur, quo mi-
 nore cum difficultate pervenire poſſimus ad ſco-
 pum modo nobis propoſitum. Operoſum autem
 omnino erit, ob differentes Eruditorum opinio-
 nes certi aliquid in hac materia determinare. *Au-
 torem* equidem *Definitionum Medicarum* ſi con-
 ſulamus, tres ob cauſas Monſtra generari depre-
 hendemus, quarum prima *Obliquitas uteri*, un-
 de membra diſtorta alieniſque Figuris vitiata;
 Pariter ac ex plumbo liquato aliave materia fu-
 ſili conflatur corpus inæquale, ſi ſimili formæ fuerit
 facta infuſio. Altera nec non Tertia Cauſæ ſunt
Defectus & Exceſſus Materiæ, qui Morbos vitiave
 Numeri & Magnitudinis tam deficientis quam
 excedentis producere ſunt apti. In hæſce binas Cau-
 ſas conſentit *Empedocles l. Hiſt. Philoſ.* qui tamen
 inſimul ſuperaddit *ſemen divulſum*, id eſt, per
 Coctionis imbecillitatem non rite elaboratum &

subactum, quodque propterea & ob sui contumaciam Formatrici Facultati repugnat. *Evandum*, i. e. Spirituum copia & turgescencia destitutum, unde ob calidum innatum imbecillius Facultas Formatrix debilior reddita, in suo opere si erret mirum non est, & denique tertio *quod inordinato motu fuit immissum*, hoc est, quod inæqualiter effusum est in uterum, cum in modum, quo liquidum plumbum inæqualiter in vasa subiecta affusum, simulacra efficit inæqualia, quo simili utitur *Rod. à Castro l. c.* Vel vero fortassis *per inordinato immissum semen* intelligendum, quod eo tempore Utero concipiendum oblatum fuit, quo ordinariè alias Natura à coitu abhorret, durante nimirum menstrua purgatione vel Utero morbofo affectu laborante. Cæterum quandoquidem in modo recensitis Causis plura desiderantur, quotum alia quidem dubiè videntur veritatis, reliqua vero non omnem Causarum numerum exæquent, hinc cum Recentioribus Causas Monstrorum, nisi vis superior atque divinum quid hic latitet, ad duas reducere lubet Classes, ad Facultatem videlicet læsam, & ad Errorem externum. Qua ratione Facultates Animæ, sua natura æque ac ipsa Anima impati-biles, lædi dicantur, non est ut hic explicemus, cum vel *ex Institutionibus* notum sit. Referimus autem ad eam Spirituum in Semine inopiam,

Cal.

Calorisque debilitatem. Quandoquidem enim Formatrix Facultas Spiritibus & Calore tanquam proximis utitur instrumentis, quorum beneficio materiam pro futuro homine coquit, subigit, elaborat & tandem efformat, non potest non in eorum defectu eadem materia rudis indigestaque nec non imperfecta relinqui, aut minus congrue elaborari vel efformari. Referimus huc quoque Facultatem Formatricem à turbata Parentum Phantasia seductam; Nam & hanc in Signaturis embryoni in utero concepto variè imprimendis plurimum valere, atque Spiritibus in hoc opere perficiendo uti, observarunt Autores. Quo de videatur *Thom. Fienus l. de Viribus Imaginationis.* Ad errorem vero externum reducitur principio Materia ex qua Partes formantur, si illa peccet vel tota Substantia, dum videlicet nefando & flammis expiando facinore homo cum bestia congregiatur, atque sic specie diversa Semina commisceantur; unde Monstra secundum speciem Autoribus nominata. Vel si eadem excedat aut deficiat; unde vitia Magnitudinis aut Numeri, ut & Figuræ Monstruosæ: Vel denique si peccet Qualitate, unde Conceptio si fiat Purgationis Menstruæ tempore, ubi in Cacochymicis, una cum sanguine alias laudabili, vitiosi à natura solent excerni humores, Monstra tum, nulla alia intercedente Causa procreari posse testes sunt

Rod. à Castro. Dunc. Liddelius & alii. Pariter si eadem Materia sit crassior, adeoque contumax & Formatrici inobediens, prout illud ex *Gal. de Art. Med. c. 11.* colligere vult *Capivaccius loc. cit.* Ad errorem externum pertinet porro Locus, Uterus puta, si vel morbo aliquo laboret, vel vero angustior ille sit, sive à Causis Internis sive ab Externis angustia illa procedat. Quo & reducenda illa, quam supra ex libro *Finit. Medic.* adduximus, Obliquitas Uteri, vel potius Inæqualitas Substantiæ, ob quam aliæ illius partes aliis magis vel minus sunt aptæ distensionem.

Hæ fere sunt Causæ Monstrorum, aut si fortean præter has aliæ occurrunt, haut difficulter ad eas revocari poterunt. Quæ vero earum ob Nostri Monstri productionem inculpandæ veniant, nunc porro investigabimus: Et ut ordine retrogrado progrediamur, Uterum inæqualitate Substantiæ laborasse, à priori equidem non constat. Neque etiam à posteriori certi aliquid colligere datur, nisi quis Pedum distorsionem hinc ortam credat, quod fundi uterini illa pars quæ orificio interno propius adstat, à Nonnullis Cervix appellata, ad quam pedes Embryonum ordinarie contingunt, Foetuum pedibus incrementum capientibus non sic promte cesserit; Quemadmodum videmus stirpes incurvari, si spatium crescentibus denegetur, curvatura accedente ferè in

in ea parte, quæ obstaculum proxime attingit. Idem esto iudicium de Uteri morbosa Constitutione, de qua etiam, quod certo & asseveranter asseramus, nihil habemus. Probabiliore nonnihil ratione de Uteri Angustia suspicandum erit. Ut enim compertum habeamus, nec Matrem arctius se constringendo, nec aliam causam extrinsecus obvenientem ullum utero impedimentum objecisse, expansionem molienti; Attamen cum nondum ante imprægnata fuerit Mater, eodem utique Conceptionis tempore gavisâ fuerit utero, quo communiter Primiparæ gaudere solent. Hunc autem angustiores ordinariæ esse, constans est *cum Gal. l. de dissect. Vulvæ* Anatomicorum assertum. Sed & Siccitas, quam in Corpore Matris prædominari supra innuimus obstare poterat, quo minus post factam Conceptionem, in debitam ampliaretur magnitudinem. Siccioræ namque distensionis non ita apta esse ex *Arist. l. 4. Meteor. c. 9.* quadantenus colligere licet, & per se est manifestum. Huic angustię Matricis tanquam causæ non ita absontæ coalescentiam utriusque Foetus inter se, seu effectum quis adscriberet; cum observemus Arbores arctius sibi invicem appositas in unam quandoque coire. Quamvis huius erroris, præter modo dictam, causam aliam paulo post asserere conabimur. Materiam tota substantia peccasse, adeoque præcessisse copulana

carnalem Matris cum Bruto, & Ipsi Foetus, in
 quibus nihil bestiale, & constans Fama, & Ipsa
 denique Juris præsumtio refragatur. Sic & nulla
 ratio suadet ut asseveremus, in qualitate vitium
 penes materiam fuisse, nisi propter Matris com-
 plexionem sanguis fuerit nonnihil contumacior,
 Ast quoad quantitatem, Materiam, & quidem in
 defectu peccasse plura sunt quæ evincunt. Nam
 & Temperies Matris à Copia sanguinis longè re-
 cedit, quin potius hujus inopia illius est indivi-
 duus comes. Eandem inopiam porro attestatur
 menstrua purgatio, non nisi decimo octavo æta-
 tis anno primitus prorumpens, atque singulis
 quidem mensibus, pauca tamen quantitate repe-
 tens, nec ultra biduum durans, nullo unquam
 vel præsentem vel subsequente Symptomate, justo
 minorem sanguinis excretionem condocente.
 Atque hæc Sanguinis in toto deficientiam satis
 evincunt. Speciatim verò ad uterum in magis
 exigua quantitate fluxisse tempore gestationis,
 vel non sufficienter fluere potuisse sanguinem, ut
 aliàs copiosus fuisset, angustiora in primiparæ
 non permiserunt vasa. Talia enim circa uterum
 vasa esse earum, quæ primitus utero gerunt non
 sine ratione asserunt *Autores*. Sed & porro pau-
 cum illum ad uterum missum sanguinem non
 omnem à Conceptibus in sui commodum fuisse
 attractum, sed majorem, quam par erat, ejus
 par-

partem in vasis utero vicinis hæsisse partim, partim vero in placenta uterina substitisse, & Secundinarum mole insignium expulsio, & purgatio post partum satis copiosa, quam utramque post puerperium Matri accidisse ex propria ipsius habemus confessione, haud obscure suadere videntur. Imminutæ autem hujus attractionis causam illi, quam mox asseremus Spirituum & Caloris in Embryonibus penuriæ acceptam ferendam esse, non inficias ibunt, qui actionum Naturalium exercitium à Calore & Spiritibus dependere norunt. Et quid multis? Ipsi enormes hujus nostri Monstri morbi in Numero deficiente, nec non imminutæ Magnitudinis, defectum materiæ abunde testatum faciunt. Hunc enim præter Facultatis Formatricis imbecillitatem atque infimul loci angustiam Morborum dictorum à primo ortu contractorum Causam esse in *Institutionibus Medicis* docetur.

Iis quas ad Errorem externum referre placuit Monstrorum Causis, sic ad sufficientiam examinatis, & ad subjectam materiam accommodatis, proximum nunc est decernere, an & qua ratione Facultas læsa ad productionem Effectus hujus Monstruosi symbolam suam contulerit. Et initio quidem de Caloris Spirituumque Embryonum Conceptorum inopia frigidum parentum Temperamentum satis sufficienterque loquitur.

Hoc etenim præditi qui sunt, semen & parcius & minus quoque calidum spiritibusque non ita turgidum elaborare ratio luculenter dicitur. Unde primo statim Conceptus articulo Pauperiem dictam passum est misellum, tantoque magis quod ob duplicitatem foetus dispergenda erat vis, simplici ac unico vix fortassis suffectura. Sed & porro nullum erat sperandum Caloris supplementum à Sanguine ad Uterum affluere aliàs solito; Nam & hunc in Gravida nostra minus largum fuisse superius probabilibus asseruimus argumentis. Ut ita de hujus defectus certitudine vix dubitare liceat. An vero præterea fortior vel alterutrius vel utriusque Parentis Imaginatio Formatrices foetuum Facultates in operibus suis turbaverit in obscuro magis latitat. Equidem cum non omnis sed illa demum Imaginatio vim Plasticam in devia deflectere apta sit nata, quæ assensum præbet objecto Phantastico, insimulque conjunctas vel præcedaneas habet animi passiones vehementiores; desiderium præprimis & terrorem. Hi autem toto illo tempore, quo utero gestavit, Matri non obvenerint, Ipsa eadem teste omni exceptione majore, extra culpam hic quidem censenda erit Imaginatio. Verum enim vero cum non saltem Graviditatis sed & primæ conceptionis tempore Phantasia signaturas possit imprimere Foetui, per totum vitæ decursum duraturas; Quemadmodum

dum exemplis pluribus deducit *Fienus l. de viribus Imag. concl. 54.* Forſan & hic Imaginatio certo Objecto cum deſiderio fortius inhærens tempore coitus Formatricem ſeduxit. Et quandoquidem bina hæc Corpufcula ſibi invicem connexa non incongrue exprimebant duo corpora amplexu Venereo mutuo ſibi juncta, præſertim ab alterutro tergo contemplantibus ea. Quid abſurdi eſſet ſi aſſereremus, quoniam Parentes eo tempore quod huic Generationis negotio impenderunt, omnes ſenſus pene in conjugales eoſque arctiſſimos complexus intenderunt, prout illud ex non obſcuro Nobis conſtat teſtimonio; inſimul quoque Phantaſiam occaſionem fuiſſe naſtam, quæ invitavit Formatricem ad compingenda bina Corpora, in unumque coagmentanda. Idque tanto facilius præſtare potuit, ſi idem copulæ objectum mater primis præcipue diebus sæpe sæpiusque in memoriam ſibi revocando, deſideriumque excitando Phantaſiæ iterato obtulit; Deſiderium Matris prægnantis ſignum foetui communicare poſſe, jam dum *Hippocrati* innotuit, ceu patet *ex l. de Superfætation.* De quibus tamen, cum inter arcana thori conjugalis illa referantur, quæ etiam aliàs à Dicaculis non temere deblaterari ſolent, nihil certi determinare licet. Conjecturæ ſunt, non tamen irrationabiliter & abſque cauſa commentæ.

Atque hæc sunt, quæ de hujus Monstri Causis in re abstrusiore ex Ipsa Natura & Complexione Parentum, aliisque Circumstantiis desumptis ex relatione, & depositis ab utroque Parente ad data quæsitæ responsionibus gratiose Nobis communicatis probabilibus Argumentis elicere datum fuit. Quæ ut in summam breviter contrahamus dicimus ex antecedentibus manare Morbos Numeri deficientis partim Materiæ, partim Caloris & Spirituum defectum; Morbos imminutæ Magnitudinis easdem causas, nec non locum angustiorum; Eundem hunc & Figuram vitiatam Causas agnoscere. Situs Morbos potissimum à Facultate debili ortos; quam respicere quoque videtur dehiscentia præter naturalis: Connexionis denique Morbos tum angustiam uteri, tum Formatricis errorem à Phantasia seducta ortum causas sibi vendicare.

C A P. I I I.

Monstri nostri Causas vidimus in capite præcedente Internas; Materiam defectu & inopia peccantem, & Formam in variis Morbis Organicis consistentem, Vidimus & inter Externas Efficientem, Facultatem & debilem & ob seducentem Phantasiam errantem. Solus ergo restare videbatur Finis in Causis explicandus. Neque enim à parte eorum stamus, qui in Naturali cogni-

gnitione ut universam Caugarum doctrinam mendosam damnosam & fabulosam se offendisse gloriantur; Ita in specie Finem Causam vanam in Natura præter rationem asserunt: Gaudent utique Naturalia suo fine, & sicuti Naturæ Naturantis non est absque electione & tumultuariè quasi in suis operibus progredi; Ita & Naturam Naturatam agendo præfixum servare solere scopum notarunt Naturalis Philosophiæ indagatores indefessi. Hinc Naturam nihil facere frustra in commune apud Physicos abiit axioma. Cum itaque Monstrum nostrum Corporibus naturalibus adnumerandum venerit, eo quod, dum in-vivis erat, interno gauderet motus & quietis principio, Finis quoque eidem denegandus non videtur. Cæterum Physicorum modo allata Regula, qua asseritur. Naturam nihil facere frustra, sed in operibus suis obeundis certum semper respicere finem, tantæ non est certi udinis, ut non patiatur suas exceptiones. Scilicet multi fiunt in Natura & ab eadem, quæ ut fierent primario an unquam intendit illa, sed vel alia necessario sequuntur, quæ alicujus gratia exstiterunt, quæque non particulæ, sed potius symptomata, aut significantius, coincidentia quædam dicenda sunt, quale est vacuum quod in intestino Jejuno observatur, prout hisce fere verbis loquitur *Gal. l. 5. de Vsf. part. c. 3.* Ex necessitate materiæ hæc fieri

fieri dicuntur Philosophis ex *Arist. l. 2. Phys. c. 8.* Vel à Causis per accidens producantur Natura à scopo suo aberrante. Prioris generis exempla varia passim occurrunt in Meteoris tam veris quam apparentibus; Eclipsibus, &c. Sed & in ipso Corpore humano similia occurrunt exempla, dum in eo secundum naturam à Natura varia producantur Excrementa præter intentionem. Unde & talia non primaria Naturæ intentione, sed secundario fieri vulgo dicuntur. Posterioris generis sunt omnes effectus, qui Fortunam vel Casum Causas agnoscunt. Ad quorum classẽ cum Monstra referantur, quis est qui Finem etiam huic Nostro definitum cupiat? Eum certe; qui secundum Naturam est, neutiquam agnosceret. Num vero alium aliquem, & qui supra Naturam positus sit, finem sibi vendicet, vel ut paucis & clarioribus exprimamus verbis, an omen aliquod, illudque triste, portendat, haut injuria quis ambiget. Equidem cum Monstrorum officium sit ut in mundum missa Generi humano triste aliquod obventurum monstrent, idque muneris hæcenus strenue excuta sint, dum & priorum seculorum & moderni Scriptores plenis buccis contestentur, Monstrorum generationem sinistra quid semper subsecutum fuisse: Unde & quasi in Proverbium abiit quod Partus Monstruosi fere semper sint ominosi; Metum utique non

contemnendum futuræ alicujus calamitatis & nostrum hoc Monstrum injiciet Spectantibus, qui illud iræ divinæ, ob peccatorum à nobis commissorum atrocitatem mox exarsuræ, non vanum prænuncium habebunt, aliisque credendum inculcabunt, quo justissimus Judex scelera nostra poenis gravioribus, Fame scilicet, peste, & Bello ulcisci minatur, nisi resipiscendo in verum virtutis tramitem, à quo declinaveramus, in tempore revertamur. Et sane fatemur non evanida ad persuadendum esse, sed multum habere ponderis argumenta, quæ gratis & absque probationis onere ultro admittuntur, utut in se spectata dubiæ admodum sint veritatis, haberque orator hoc beneficium cum dialectico commune, ut per falsa etiam suum finem obtinere sit potis; & ut Hic veram inducit conclusionem ex præmissis ab Adversario concessis, quanquam eædem à veritate sint quam longissime remotæ: Ita & Ille scopum suum, qui est persuasio, assequitur per media, quamvis illa vero non sint consentanea, modo pro veris assumantur ab iis, quorum animi in assensum erant alliciendi Optatius autem & magis ex voto succedit persuadendi negotium, si applausum quis captat plebis alias ad superstitionem usque credulæ, & quorum animi, ob ingeniorum hebetudinem, ipsa Naturæ penetrabilia penetrare non possunt, & proin omnibus,

bus, quæ probabili quadam, ad elegantiam tamen composita oratione in medium proferuntur, faciles subscribunt. Ast quorum manus mentesque oculatæ sunt, non temere credunt nisi quod evidentibus argumentis probatum vident. Atque sic nec in præsentî hoc negotio promte admittent, vel funesta ex necessitate subsequi Monstrorum generationem, vel speciatim præsens nostrum triste quoddam minitari. Ex superioribus namque patet, singula Monstrofi hujus partus vitia ex Causis Naturalibus posse deduci; Unde supernaturalè quid eidem ex necessitate aliqua si imponeretur, & Philosophicis & Medicis principiis non esset conforme. Quin & Supremum Numen Monstris ceu prædicatoribus usum esse, vel uti velle, quibus peccatores diviantes in veram semitam revocarentur, neque ex Naturæ, neque ex revelato lumine hæctenus innotuit. Salvator potius Extraordinarios ejusmodi declamatores qui desiderant, ad Mosen & Prophetas audiendos remittit. Argumenta quibus contrarium probare fatagunt, vix assensum repugnantibus extorquent. Nominalia certe & ab Etymologia desumpta apud Cordatiores parum Autoritatis obtinent. Quotiescunque enim ad Etymologias determinandas devenitur, Bone Deus! Quæ lites tunc inter Grammaticos exoriuntur! Quæ bella exurgunt! maxime dum decernendum an Nomen Verbale suos
nata-

natales debeat Verbo, an Verbum Nomini. An nimirum v. g. Lex, Vox, Sedes à Lego, Voco, Sedeo; an vero vice versa hæc ab illis suas ducant origines, aliis hoc, aliis illud mordicus defendentibus. Pariliter itaque & hic dubitari posset an Monstrum à Monstrare, an contra Verbum à Nomine originationem habeat. Sed esto! Dicatur Monstrum eo quod monstret. Quæ ratio urget ut exin colligatur monstrare aliquid sinistri? Annon eadem facilitate inferri posset, monstrare Monstra eventus & tempora lætiora? Quid? si quis Monstrum per Syncopen contractum diceret quasi Monasterium? eoque fundamento probare conaretur invitari homines Monstris natis ad vitam Monasticam eligendam, qua gratiam divinam, strictè observatis Ordinis professi regulis, promereant, imminentemque pœnam avertant? Ex Theologis certè Angustanæ Confessioni additis nemo huic argumentationi subscribet, invertet magis illam, atque Monasteriis, quorum incolæ Monstris non absimiles, eadem nata extremum minitari exitium fortassis asseret. Sed hæc obiter. Patet autem exin Etymologica si ita nominare ea fas est, argumenta, cum ad utramque contradictionis partem probandam sint apta, nihil firmi, nihil solidi concludere. Experientiam, ad quam porrò provocant, quod attinet, eam videlicet docere, Monstra semper subsequitas cala-

mitates, ad eam non nostris sed *Iohan. Riolani* verbis respondemus: Si inquit in *disp. de Monstro Lutet. nato c. 7. imperita plebecula tam diligenter animum adverteret ad felices successus, qui Monstra comitantur, ut Pacem, Nativitatem summi alicujus Principis, serenum & salubre Cælum, Annonæ copiam, non pauciores observarent eventus faustos & felices, quam infortunatos. Et rem hanc ita se habere deprehendet, qui oculo non ante fascinato Historias aspexerit. Unum & alterum adducere juvat Monstrorum, quæ aliquam cum Nostro obtinuerunt similitudinem, quæ tamen sinistri & infortunati nihil, quin fausta quoque unà sunt subsecuta. Circa tempora Jacobi quarti Scotiæ Regis Monstrum novi generis ibidem natum est, quod *Georg. Buchananus l. 13. Rerum Scoticarum* sequentibus describit: *Inferiore quidem Corporis parte specie maris, nec quicquam à communi hominum forma discrepans. Umbilicum vero supra, trunco Corporis, ac reliquis omnibus membris geminis, & adusum & speciem discretis. --- Variis voluntatibus duo corpora se cum discordia discutiebant, ac interim litigabant, cum aliud alii placeret, interim velut in commune consultabant. Illud etiam eo memorabile fuit, quod cum inferne crura lumbive offenderentur, utrumque corpus communiter dolorem sentiret. Cum vero superne pungeretur aut alioqui cæderetur, ad alterum**

rum corpus tantum doloris sensus perveniret: quod discrimen etiam in morte fuit magis perspicuum: nam cum alterum Corpus complures ante alterum dies extinctum fuisset, quod superstes fuit, dimidio sui computrescente, paulatim contabuit. Quo ipso tamen tempore Idem Scotiæ Rex non tantum insignem victoriam navalem ab Anglis reportavit, navibus Anglicanis una cum militibus in prædam captis; sed & (verba sunt ejusdem Authoris) cum nec avarè nec crudeliter hæc Victoria exercetur - - tam jucunda pax, tanta tranquillitas, & velut ancillante fortuna regis virtutibus, tantus omnium frugum & fructuum proventus est secutus, ut è seculo plusquam ferreo ver aureum renatum fuisse videretur In patrii soli vico Satzano nomine, anno superioris seculi decimo quarto, quinto Idus Martias Monstrum inusitatæ magnitudinis natum refert Aelius Rhodiginus l. 13. Lect. antiq. c. 3. illudque describit hunc in modum: *Infans fuit biceps, multa in eo mira: Primum magnitudo quadrimestris. Facies utraque similitudinis prope indifferetæ. In Capitibus crines aliquando longiores ac nigricantes. Inter utrumque Caput ex collimitio humerorum tertia surrigebatur manus. Sed quæ aures longitudine non excederet, nec integra visebatur omnino.* Hoc ipsum Monstrum in Italia, ubi jam aliquot annis intestina discordia late vastitatem dederant, vice prodigii habitum est, præsertim

cum altius intonaret bellorum procella, teste eodem. Ast vanum fuisse Italorum, quem ipsis Monstrum incusserat metum ex *Paul. Iovii lib. 13. Hist. sui temporis* deprehendere licet. Sic a ille: *Annus à partu Virginis millesimus quingentesimus quartus decimus universam inprimis Italiam, ceterasque provincias, quæ proxime bello exarserant, quietissimas habuit.* Anno Urbis conditæ sexcentesimo secundo nascitur puer ex ancilla quadrimanus, quadrupes, & quatuor oculis; teste *Wernero Rolewink in fascil. temporum Aetate quinta.* Quo tempore inchoatum, & intra quadriennium finitum bellum Punicum tertium, quod Carthaginensium urbi quidem exitiale fuit, Romanis verò magis quam ad votum finitum est, cum ad eam reducta fuerit urbes Carthago, quæ non amplius timeretur, juxta senatus consultum, quod tamen plenariam everfionem non intendebat, referente *L. Ann. Florol. 2. rer. Roman. c. 15.* Idem modo laudatus *Autor in fascic. tempor. ætate sexta memorix prodidit, tempore Othonis primi in Italia Mulierem monstruosam visam duo habentem capita & cætera membra usque ad umbilicum; una comedente vel dormiente, alia quandoque neutrum faciebat.* Ast Idem Imperator quo pacto Italiam à tyrannide Perengarii, qua illa premebatur liberaverit loquuntur annales, adeo ut tandem omnibus pacatis diem suum obierit, teste eodem *Autore.*

tore. Anno millesimo quadringentesimo septuagesimo quarto in agro Veronenſi natum Monſtrum uno Capite, duobus pedibus, totidem vulvis, ventribusque, quatuor verò brachiis præditum. Rempublicam Venetam nil mali eo tempore ſenſiſſe, quin potius non multo poſt Regnum Cyprium in ſuam redegiffſe poteſtaſem teſtantur Hiſtoriographi. Monſtrum anno ſeculi undecimi ſexageſimo tertio Ungariæ natum, foeminei ſexus ſupra umbilicum geminatum hominem, unum infra referens, ab *Antonio Bonſinio rerum Ungar. Decad. 2. l. 3.* deſcriptum, num mala quæ Italia paſſa eſt portenderit, quod iudicium eſt modo laudati *Autoris*; num verò potius Fœdus & Pacem in Ungaria inter Gerſam Ladislaumque ejus fratrem, & Salomonem hõrum Patruelem ante diſſidentes, diſſidio jam jam in bellum exarſuro, facile deprehendet qui dictum locum penitus ab omni affectu remotus aſpexerit. Et quid opus ut multa peregrina cumulemus, & è longinquo petamus teſtimonia, cum ipſa Germania ſufficientia ſuppeditare poſſit. Ex pluribus unum vel alterum ſaltem nunc afferre ſit ſatis. Ex *Lycosthene de Prodigiiis* refert *Joh. Georg Schenck. in Monſtrorum hiſtoria p. 64.* Anno ſeſqui millesimo quinquageſimo quinto Argentinae viſum Monſtrum virilis ætatis ejuſdemque ſexus, non procul à *Kniebis* natum, ad cujus pectus aliud Corpus membris

bris omnibus absolutum ad genua usque propendebat, solo Capite in altero Corpore tecto. Hujus Nativitatem uno vel altero anno post excepit vindemia largissima per universam Alsatiam & loca vicina, qualis intra seculum non fuit observata, quam pluribus describit *Balth. Kogman Argentor in Chronico Patrio MS part. 3* Propius adhuc accedamus, nostramque consulam Hassiam; & eam quoque nobis consentientem observabimus. Vidit illa superioris seculi anno septuagesimo septimo Monstrum satis horrendum in pago *Hobeneichen*, Fabro lignario natum, ex cujus fronte, inter commissuram utriusque ossis frontis, egredi videbatur membrana quædam carnosa, quæ ad superiora tendens in globositatem se expandebat, dupla quantitate & amplius excedentem Caput ipsius infantis, in cujus cavitate serum aliquod contineri fuit judicatum. Labium superius fissum ad nasum usque, qui ob varias excrecentias racematus quasi ad inferius usque labium per mediam superioris aperturam propendebat. Utraque brachia fere ad flexuram usque Cubiti, Thoraci adnata. Pedes vero introrsum versus varie distorti; Prout icon à Serenissimo Hassiæ Landgravio Wilhelmo gloriosissimæ memoriæ Fratri itidem Serenissimo Georgio beatissimæ recordationis transmissa id ipsum exprimit. Funesti tamen nihil, quod memoriæ dignum fuerit judicatum, subsequutum esse,

se, constat ex Historiis. Ex aduerso potius sequenti anno non sine insigni totius Orbis Christiani emolumento, Persarum Imperator acerrimum Christiani nominis hostem vicit, *trucidatis Tartarorum Turcarumque triginta millibus, recuperata universa Provincia Siruana, urbe tum opibus tum munitiombus instructissima direpta, atque propugnaculis, quæ Mustapha extruere ceperat, solo æquatis*, teste *Sleidano contin. l. 18.* His & aliis cum pluribus exemplis forsan motus *Michael de Montaigne*, monstrosum infantem, cui à mucronata cartilagine ad umbilicum usque adnatus erat alius infans minoris staturæ Capite destitutus, quique suo tempore in Galliis visebatur, nihil funesti, nihil sinistri, sed salutariaportendere potuisse *l. 2. c. 30.* his verbis asserit: *Ce double corps, & ces membres divers, se rapportans à une Seule teste, pourroient bien fournir de favorable prognostique au Roy, de maintenir sous l'union de ses loix ces parts & pieces diverses de nostre estat.* Recensuimus iusto fortassis prolixius varia exempla Monstrorum & hæc subsecutos eventus lætiores aut certè non semper tristes; Recensuimus autem non eum in finem, ac si portenta sint necessaria signa temporum lætiorum, sed ut demonstremus quam lubricis nitantur fundamentis Prognostica à monstris desumta. Unde etiam videmus futurorum ex his præfagia, variosque significatus, alios aliter, pro affectu

quisque suo, iis affingerē. Hujus rei Exemplum inter alia suppeditat Monstrum Tiguri natum eo tempore, quo Ecclesia Genevensis & vicinæ Helveticæ à Pontificiorum quisquiliis repurgabantur, id quod *Florimond. de Remond.* Romano-Catholicæ religioni addictus, prælagium interpretatur novi illius Monstri, Calvini nimirum, reformationem iis in locis meditantis & suscipientis. Verba ipsius *l. 7. de la Naissance de l'heresie c. 17.* Sunt sequentia: *En ceste mesme faison, cum nimirum Joh. Calvinus in reformanda religione Genevæ esset occupatus, naquit en ville de Zurich un enfant, ayant deux testes, trois mains, trois pieds; Monstre qui sembloie presager monstre, qu'on a veu depuis.* Quam tamen interpretationem neque Genevenses neque reliqui Helveti Protestantes unquam concedent. Atque hinc fatius erit, vel plane nullam Ipsis adscribere significandi vim, observantes ea quæ *Jacobus Sadoletius Episcopus Carpentoratus & Cardinalis* de Prodigiiis in genere scribit ad Cardinalem Benedictum Accoltum *l. 7. Epist. 249.* De ostentis, inquit, & prodigiis quæ multa scribis & mira, Romæ inspecta, partim aliis ex locis nunciata fuisse, sane ego quam minimum laboro. Quo enim portentorum significatione opus, cum quæ è talibus solent significari damna, mala, incommoda quotidie sentiamus? quæ satis ipsa portentum sibi sunt: nec ab aliquo disjuncto

monstro, sed ex seipsis n. n. magis protendunt, quam inferunt calamitatem. Nihil certè novarum cladum jam expectamus, quod non ante fuerimus experti: nisi forte universus impendet interitus. Sed hæc Deus viderit, in cuius manu sunt omnia. Qua propter à talibus vaticiniis non patiamur metum aliquem nobis incuti, imitantes Appium Claudium Pulcrum Consulem Romanum, qui cum primo bello Punico instans in Sicilia prælium Pullarii dissuaderent, eo quod pulli non pascerentur, contemtis his auspiciis, Videamus, inquit, num forte bibere velint; & in mare coniectis pullis cum hoste manus conseruit, successu tamen minus facto, prout refert Machiavell. lib. 1. de Republ. c. 14. Aut vero hoc fortunatiorem L. Pampirium Cursorem itidem Consulemque Romanum sequemur, qui auguria ex pullis non pastis funesta in Pullarium retorfit, & ut eventus suo prælagio responderet, eundem inter prima signa constitui mandavit, quo ante prælium cæso, pugnam cum Samnitibus iniit, & victoriam reportavit, viribus illorum quam maxime fractis attestante T. Livio Dec. 1. l. 10. Quod si quis aliquod vaticinium nihilominus à Monstris desumptum velit, ei suasores erimus, arripiat modo laudati Domini de Montaigne saluberrimum consilium, qui suspendendum aliquantisper iudicium censet, & ex post facto Monstrorum significatio-

nem interpretandam monet. *De peur* inquit *loe. supracit. que l'evenement ne le desmente, il vaut mieisx le laisser passer devant. Car il n'est que de diviner en choses faites. Ut quum facta sunt, tum ad conjecturam aliqua interpretatione revocentur* juxta *Cic. l. de divinatione*. Hinc, secundum hoc monitum, non absone quis statueret nostrum Monstrum exoptissima quæque portendisse, uberrimam scilicet annonam in patrio solo, & pactas inter utrumque Imperatorem inducias in orbe Christiano, votis calidissimis ab omnibus petitas; quorum prius ex foecunditate Matris primiparæ rariore exemplo Gemellos gignentis: Posterius autem ex coalitu amborum arctoque inter se complexu, plausibili aliqua probabilitate probare quis posset. Sed de his satis. Ad alia eaque magis Medica nunc tendendum.

Vidimus Monstrum nostrum octavo mense natum, & quidem vita defunctum, quo ipso videtur stabilita *Hippocratis* opinio, hunc mensem foetibus fatalem asserentis. Cæterum neminem fore credimus, qui Compositionis vitia huic partus tempori, tanquam Causæ adscribet, cum ultimi menses sint dicati soli sic dictæ exornationi. Num vero Causa mortis in octavum sit conjicienda mensem, quia ex jam *laudari Senis* edicto *l. de Carnibus* *Octavo mense natus nullus unquam vixit*; ambigere quis posset. Fuit autem jam an-

te ab illis de Hippocratici hujus effati veritate dubitatum, atque non leves dubitandi rationes recenset *Dan. Sennert. in Institut. l. 1. c. 10.* Quibus adde Mulieres ex incertitudine factæ conceptionis in computatione mensium sæpissime & tallere & falli. Id quod Idem *Hipp.* adducit. *l. de septimestr. partu* Causam verò mortis maximæ partus difficultati, quam foetus sua natura imbecilliores sustinere non fuerunt potis, si quis adscriberet, non ita multum à vero aberraret. Unde hoc quidem subjectum Hippocraticæ de Octimestri partus vitalitate denegatæ sententiæ nequaquam faver.

Magis adhuc illud adversari videtur Ejusdem de Nutritione foetus in utero opinioni, quam functione ore facta celebrari expressis his asserit verbis: *Puer in utero, inquit l. de Carnibus, adductis labiis ex utero Matris sugit nutritatum. --- Sivero quis inerroget, unde quis hoc sciat, quod puer in utero trahit & sugit, huic ita respondendum: Pueri nascuntur stercus in intestinis habentes; & quam primum nati fuerint tum homines tum pecora, ilico alvum deponunt. Atqui nullum haberent stercus, nisi in utero suxissent. Imo neque mammam, ilico ut natum est animal, sugere nosset, si non in utero suxisset. Hæc Hippocrates, seu potius Autor libri de Carnibus; Sunt enim qui supposititium & inter spurios Hippocratis hunc librum relatum malunt, atque Polybium Autorem constituunt, prout sus-*

pica-

picatur *Rod. à Castro l. 3. de Natur. Mul. c*
 17. Quam ipsam doctrinam superioribus secu-
 lis tanquam veritati minus conformem à maxima
 Medicorum parte derelictam, nonnulli nostro se-
 culo denuo mordicus defendere sunt ausi. Ast
 præsens hoc nostrum Monstrum eandem non pa-
 rum dubiam reddit. Quis enim mente poterit con-
 jicere, unicum eumque angustiorem Ventricu-
 lum suffecisse tantæ alimentorum copię & susci-
 piendæ & digerendæ, quam exigebant duo Fœ-
 tum corpora, Quis crederet adeo numerosa vasa
 chylifera, quæ nutriendo utrique fœtui necessa-
 rio requiri nemo inficias ibit, tam exile mesente-
 riolum capere potuisse? Sed & porro intestinum
 hoc, quod, collatione instituta cum duplici fœ-
 tu, vix ad duodecimam accedebat partem eorum
 intestinorum, quæ utrique fœtui secundum na-
 turam debebantur, adeoque brevissimum, neu-
 tiquam suscipere poterat oscula dictorum vasorum
 chyliferorum in tanta multitudine quam ambo
 fœtus ad attrahendum debitum alimentum pro
 sui nutritione exigebant. Exile pariter hoc intesti-
 num nequaquam par fuisset suscipiendis primæ
 coctionis excrementis, si hac Embryonum ven-
 triculis esset familiaris. Neque enim in pauca
 quantitate cumulata fuissent per longum gestatio-
 nis tempus à binis fœtibus: cum observetur, eam
 copiam secundum naturæ ordinem in unico cu-
 mula-

mulari foetu! quæ cum Colo & Coecum Intestinum tantum non infarciat. Ex superiore autem relatione constat, paucissima ea fuisse in intestinalium canali reperta, haud contemnendo argumento, à Coctione prima, quæ Ventriculo celebratur, ea non fuisse sequestrata, Atque hi sane non leves sunt, quos à nostro Monstro patitur insultus hæc de Nutritione embryonis per os sententia. Cui etiam hætenus ut calculum nostrum adjiceremus, neque Autoritatum excellentia neque rationum momenta impetrare potuerunt. Locum enim Hippocraticum quod attinet, *Hippocratem* Hippocrati opponimus, utpote qui *l. de Natura pueri* sanguinem foetus esse Nutrimentum, atque sic consequenter per vasa umbilicalia nutriri eundem, expressis asserit verbis. Equidem quid hic reponatur novimus, sed & novimus non esse multiplicanda entia, nisi argumentorum pondera id urgeant. Sed & jam supra ex *Castro* innuimus spurium ab Interpretibus haberi hunc de Carnibus librum, eumque Polybio assignari. Quicumque vero tandem sit Author, sola certè Autoritate nihil movebimur, sed obviam eundem ibimus non nostris sed *Thomæ Bartholini* verbis, qui *l. dubior. Anat. de lact. Thorac. cap. 5. Præter Anatomici*, inquit, quin & Medici dignitatem est Veterum autoritate vel stare vel cadere. *Crevit in immensum Anatomes* ut & Medicinæ
 scien-

scientia, & si Veteres ab orco revocati Theatris nostris Anatomicis inducerentur, atque artem Medicam in cultiorem formam redactam intuerentur, in alium terrarum orbem se crederent delatos, plurimaque - - damnarent sua, & abrogatarum observationum volumen nobis relinquerent, antequam stygias redirent ad undas. Absit tamen ut venerandæ Antiquitati suum splendorem obfuscatum velimus, manet eorum debitus honor, neque Veterum placita temere parvi habenda serio æstimamus, modo rationi sint consentanea. Quapropter & hic rationes potius ponderandæ. Sed & illæ parum videntur stringere. Primarium quod ab excrementis in Embryonum intestinis repertis desumitur argumentum, perperam pro concessio habet, ac si omnia illa inibi detenta à Prima immediate sequestrentur coctione. Cujus falsitatem mox deprehendet, qui Naturam in Morbis tam Universalibus quam particularibus Materiam peccantem nunc Symptomatice nunc Critice solere ad alvum deponere & per eandem ejicere experimento novit. Ut silentio involvamus, illos qui pharmaco expurgantur humores per inferiora, ex habitu quandoque Corporis eò deduci. Quod si verò quis desideraret nosse, unde ergo illud Meconium dictum in Intestina, adeat *Rod. Castro*, qui *l. 3. de Nat. Mul. c. 17.* digito monstrabit viam, qua in illis materiæ cognitionem exactius

etius devenire possit. Suppeditat & nonnulla *Adri-*
anus Spigelius l. de Formato Fœtu part. 2. c. 3. quæ,
 non tamen absque limâ, legi merentur. Alterum
 quod à suctione Infantis desumitur argumentum,
 quod videlicet ilico ut natus est Infans fugere norit,
 id verò præstare utique non posset, nisi ante in
 utero suxisset, & quasi per consuetudinem habi-
 tum sibi contraxisset; parum obtinet roboris. Si
 namque quævis suctio prærequirit aliam præce-
 daneam, progressus tandem fiet in infinitum, à
 quo adhorre Naturam docent hujus periti.
 Quod si tandem subsistatur deveniendo ad princi-
 pium, prima illa actio Naturali instinctui erit
 tribuenda; Qui instinctus tam extra uterum quam
 in eo animal ad hanc actionem edendam concitare
 poterit. Quod porro alii ulterius urgent, idem
 observari in pullis, ut scilicet colliquamentum
 quoddam deglutiant, ad illud reponimus: Dispa-
 ritatem in Generationis negocio inter Ovipara &
 Vivipara tantam esse, ut ab uno genere ad alterum
 periculosum sit argumentari. Liquor præterea
 qui in Embryonum ventriculis albicans observa-
 tur, absque ratione pro Chylo venditur; at-
 que lubricum admodum est argumentum, quod
 ex convenientia colorum identitatem rerum con-
 cludit: Et quemadmodum non omnis humor ater
 in Corpore humano succi Melancholici nomine
 insigniendus est; neque omnes ejusdem coloris Spi-

Spiritus, Tincturæ & Essentiæ, & alia arte Chymica elaborata Medicamenta ejusdem sunt naturæ & efficacix: Ita nec qui albet humor omnis Chyli appellatione jure venit; nisi & semen & lac & quam ulcera quandoque eructant purulentiam Chyli titulo salutare præter rationem quis audeat. Videtur autem illa in Foetuum ventriculis reperta materia eadem esse cum mucilagine, qua adultiorum Intestina & ventriculi, quoad tunicam eorum internam obducuntur, eamque tertiæ horum membrorum coctionis Excrementum esse non sine causa credimus. Gramen ad digiti longitudinem, quod in collo vituli nondum exclusi hærens observavit *Cartesius*, eadem quoque facilitate probaret Nutritionem Foetus in utero immediatè fieri per cibos adhuc crudos, quod tamen hæctenus asserere nemo est ausus. Modum & vias, per quas eò devenit, nemo mirabitur, qui novit Naturam in expellendis iis, quæ molestiam eidem creant, sæpius sibi parare vias etiam alias occlusas & plane inusitatas. Cujus rei exempla passim occurrunt, & memorat *Guilh. Fabricius Hildanus Centur. epist. 51.* Ex Chirurgia cujusdam Parisiensis celeberrimi *Pierre Pigray* nomine, *Miletem quendam ictu sclopeti in thorace vulneratum, tertio aut quarto à curatione mense, fragmentum costæ crassum satis & tres digitos longum per asperam arteriam rejecisse.* Similiter refert *Ambr.*

Ambr. Paræus l. 24. Oper. Chirurg. c. 19. acum, quam uxor quædam mercatoris Parisiensis in natem dextram alte intruserat, post quadrimestre spacium ex dextro inguine fuisse exclusam. Idem l. cit. ex Alexandro Benedicto narrat, a um, quam deglutiverat, Virginem Venetam per urinam biennio post reddidisse. Simile exemplum habet T. Bartholinus Cent. 6. Observ. 99. de acu à fœmina itidem Veneta deglutita, quam elapso quadriennio ad internam cruris partem extraxit Anton. Molinettus. Parile occurrit apud Iul. Cæsar. Claudinum in Responſionibus Medicinalibus sequentibus; Puer quidam Hebræus septem vel octo annorum habitu gracili- - - - Acum (apitatum duorum digitorum transversorum longitudinem excedentem - - - deglutivit: Primo & altero anno (quinque enim annos intra corpus delituit) renum & vesicæ dolores passus fuit, arenulas, lapides, & lumbricos longos, rotundos & vivos minxit. A primo & altero anno nullum postea minxit lumbricum, sed fere semper urinæ difficultate affectus fuit, arenulas sæpe, & lapillos parvos mingendo, Parentes, & ipsius pueri familiares, nihil de acu scientes, sæpe ac sæpius illum Medicis curandum tradiderunt. - - - Anno elapso 1604. mense Februarii magna urinæ difficultate captus & fere suppressione, urinam maximo conatu excernere tentans, acum jam in

sine foraminis glandis acumine suo apparentem è virga sibi puer extraxit. Plura de hac Historia, nec non modum & vias per quas transierit acus, qui desiderat legat *discursum Bernardini Cabassi Carpentis Medici, ejusdem Claud. Responsioni Medicinali 40. annexum. p. m. 147. ut & subsequens Ioh. Alberti Urbani Medici Parmensis super hunc Casum judicium.* Alia & plura videntur apud modo laudatum *Bartholinum* & alibi passim. Quæ præterea innovatum hoc de Nutritione embryonis dogma infringere possunt, studio jam omittimus, ad aliud tempus ea reservantes.

Pergimus jam ad alia, & cum Organorum Generationi dicatorum plenarium in nostro Monstro observaverimus defectum, inde apparet quid censendum sit de Facultate Generativa, quam Naturali, ob Sanguinis circulationem ex Principum numero exclusæ, surrogatam recentiores volunt. An nimirum Generativa inter Facultates Principes sit referenda? Scilicet cum Natura in necessariis, & quæ ad vitam individui simpliciter requiruntur, nunquam deficiat, aut, nisi plane exacte elaboraverit membra vitæ servandæ per se inservientia, analogum quid in horum locum substituat: Neutrum autem deprehensum fuerit in foetibus hisce, ad tempus usque partus vitalibus; præter rationem, & ci-
tra

tra ullam necessitatē, Generativam Facultatem reliquis Principibus adnumerari, atque hoc nomine Scholis obtrudi Medicis vel exin colligi posset. Unde & præterea confirmatur, eandem Facultatem non tam ad hominis simpliciter conferre, quam potius ad illud, ut eidem bene sit, id quod tamen à Principibus Facultatibus est alienum, teste Galeno cujus verba 6. de *Vs*, part, c. 7. Ita sonant: *Volo tibi paucis præscribere, quibus notis judicare oporteat, quæ pars in corpore animantis princeps quæque minime sit habenda. Ex utilitate scilicet de utroque statuendum est, quæ cum sit triplex genere, aut enim referatur ad vitam ipsam, aut ad vitam commodiorem, aut ad horum duorum conservationem, ac salutem: quæ sane ad vitam ipsam conferunt particulae, eæ principes sine dubio sunt habendæ: reliquorum vero duorum generum ab primi generis præstantia discedentium, ea minus aliis discedere sunt putanda, quibus hæ principes facile compatiuntur: magis vero, quibus minus facile.* Forsan autem in locum Naturalis hanc Generativam substituere placuit Autoribus, quo servaretur ternarius Facultatum Principum numerus, per aliquot secula in Scholis receptus. Quo nomine tolerari quadantenus posset. Cæterum si in reverentiam Antiquitatis ternarius hic Facultatum primariarum numerus defendendus foret, &

Naturali suus posset concedi locus, modo sana atque debita accederet explicatio. Sed hæc vel innuisse jam sufficiat. Ulterius progrediendum.

Relationem Historiæ Anatomicæ accuratius legens deprehendet, quid judicandum de illius effati veritate, quo partes Cordi vicinas non ita facile monstrosas reddi asseritur. Nimirum partes Cordi remotissimas, artus puta ab omni labe immunes observavimus, solos si excipias pedes, ob figuram vitiatam, nonnihil deformes. Ex adverso in ipsa Cordis arce thorace, non modo unum ex Diaphragmatibus, nec non in trium serierum qualibet costam defecisse, sed & in unius seriei Costam primam & secundam coaluisse superiora itidem edocent. Hæc autem infringere videntur Cordis Principatum, quem aliàs hoc effato statuminatum eunt. Veruntamen si hi jam dicti errores conferantur cum reliquis vitiis, quæ partes Caput circumstantes, aut Abdominis contentas occuparunt, paucissimi illi erunt, nec idonei, qui debitam præcæteris membris prærogativam Cordi demere poterunt. Quamvis & alia suppetant argumenta, Cordis primatum demonstrantia, quæ videantur apud *Interpretes Aristotelis*. Quibus adjungatur *Casp. Hoffmannus Comm. in Gal. de Vsf. part. l. 1. c. 16. l. 6. c. 8. l. 7. c. 8. l. 14. c. 6. It. Ejusdem de Thorace l. 2.*

Essent equidem adhuc plura quæ offerret Monstrum

strum nostrum, non Medicis solum sed Theologis pariter & Philosophis discutienda, sed ad finem prosperantibus Corouidis loco unicum hoc proponere visum est Problema. Quænam spissiorum quidem in Capite, in summo vero humero hinc inde disperforum, utrobique nigricantium pilorum Causa? An quia peculiaris quædam Facultas pilorum Formatrix tales iis in locis produxit? quæ *Recentiorum quorundam* est opinio: An quia tertiæ coctoinis excrementa, propter longiorem moram ad nigredinem adusta, quæ in hoc subjecto non transmissa fuerunt ad Intestina brevissima pariter & angustissima, materiam suppeditaverunt, unde Calor utriusque Cordis vicinus lentos & fuliginosos vapores elevatos, perque poros transmissos in præsentem pilorum formam coegit? quæ *Gal. l. 2. de Temper. am. c. 5. l. 1. de Sanit. tuend. c. 12. l. 4. Meth. Med. c. 19.* est sententia.

Atque hæc sunt quæ in præsentiarum circa hoc nostrum Monstrum meditati sumus. In quibus multa occurrent, quæ Paradoxa, vel etiam à receptis huc usque placitis recedentia dubio procul videbuntur. Quocumque autem nomine ab aliis excipientur, certo nobis persuasum habemus, non nisi veritati consentanea æquis & ante non occæcatis Lectoribus proposuisse, quod si tamen à regia veritatis via aberraverimus, veniã intricata hæc, & pluribus difficultatibus plena materia impetrabit meliora sequi paratis, si ea solidis demonstrabuntur argumentis.

10

052921+26

M
78-28

M 78
10-00

1826